

мата. Когато се върна въ кѣщи, спрѣ се на вратата на стаята изненаданъ и оплашенъ. Всички четници бѣха заспали дълбоко и страшно хъркаха. На единъ главата бѣ паднала въ паницата съ сирене, а другъ държеше въ ржката си едно парче хлѣбъ. И войводата, седналъ до вратата, стискаше пушката си и спѣше.

— Трѣбва да сж теглили дълъгъ пѣтъ — помисли си Бойчо — да не сж спали — и като притвори тихо вратата, слѣзе загриженъ на двора.

— Владо, — обърна се той къмъ другаря си, който стоеше подъ орѣха и се мжчеше да рисува, хайде да отидемъ да си играемъ.

И като заличи нарисуваниѣ отъ едната и отъ другата страна на плочата четници, повлече съ себе си Владо.

— Искашъ ли да играемъ *на камъчета*? — попита Бойчо, като излѣзоха на улицата.

Владо се загледа въ Бойча и се усмихна:

— Азъ зная — каза той — видѣхъ.

— Какво? — попита Бойчо и поблѣднѣ.

— У васъ дойдоха *гости*.

— Да мълчишъ! — извика Бойчо, като го стисна за гърлото и го събори на земята. — Ще мълчишъ! ни дума! — повтаряше той и го натискаше.

Въ това врѣме отгорѣ се зададе полякътъ албанецъ, прѣпасанъ съ патрондашъ и съ мартинка прѣзъ рамо.

Бойчо стана.

— Защо се биете? — попита полякътъ.

— Разваля ми играта — отговаря Бойчо.

— Татко ти дойде ли си?

— Не, не още.

Владо изгърсваше дрехитѣ си отъ праха.